

Sag fremkom, var den, at der fra Kjøbstæder og fra enkelte mere befolkede Byer udenfor Kjøbstæderne var kommet Klager over det overhaandtagende Antal Hunde, en Klage, som jeg aldeles skal tiltræde for saadanne Steders og navnlig for Kjøbstædernes Vedkommende. Men at gaae saa vidt, som her er foreslaaet, nemlig at udstrække denne Lov til at gjælde for Landet, det passer, som det forekommer mig, aldeles ikke med den Aarsag, som var Anledning til Lovforslagets Forelæggelse. Forholdene paa Landet og i Kjøbstæderne med Hensyn til Hundene ere dog høist forskjellige. Grunden, hvorfor man føler Trang til at indskrænke Hundeholdet i Kjøbstæderne, er deels at søge i den Ufred og Ulempe, der forvoldes der, hvor en til et lille Rum indskrænket Befolkning bevæger sig i Gader og snevre Passager, og hvor det altsaa er en stor Ulempe stadig at blive rendt paa af Hunde og blive truet af Hunde, som man kan berygte ville gjøre Fortræd; men deels er Grunden ogsaa at søge i et andet og meget væsentligt Hensyn, nemlig det sanitaire, idet det er overmaade vigtigt, at Forholdene i de indskrænkede Rum, hvori den fattige Befolkning i Kjøbstæderne lever, ikke hyerligere forværres derved, at Hundene fortære Afskilligt af den Luft, som der er de menestellige Væsener knapt tilmaalt. Vi have nylig i Bladene seet Beretninger om, hvor overordentlig indskrænket den fattige Befolkning ofte boer, og, naar man opfylder saadanne Rum med endnu flere Væsener, vil man see, at det kan være til overmaade stor Skade. Men paa Landet lider man dog egentlig ikke saadan Mangel paa Luft, og der er heller ikke den Mangel paa Plads, som der er i Kjøbstæderne. Dernæst gaaer den hele Omredigering, som er foretagen af Udvalget med Hensyn til Regjeringens Udkaft — thi jeg skal ikke gaae saavidt som til at paastaae, at det Forslag, der er kommet fra Udvalget, er et nyt Lovforslag, som her foreligger til 1ste Behandling — i en Retning, som jeg aldeles ikke kan billige. Det forekommer mig dog virkelig, at der ikke i denne Session kan være nogen egentlig Trang for Repræsentationen til at søge om nye Skatteobjecter, hvilket jeg troer, at vi ganske roligt og trygt kunne overlade til den ærede Finanz-

minister. Jeg anseer det for at være overmaade lidet tiltalende, at vi, foruden de øvrige Betsatningslove, som vi enten vedtage, eller i alt Fald ikke kunne forhindre blive vedtagne, skulle komme hjem til vore Valgkreds med endnu denne Betsatningslov. Man siger: Ja, det er blot en Forandring i Navnet, nemlig en Forandring fra „Afgift“ til „Skat“. Men Forskjellen er meget væsentligere og dybere. Sagen er nemlig den, at man hidtil kun har haft en Afgift i den Hensigt derved at forhindre Skade af løsgaaende Hunde; men, naar man betragter Hunde i Almindelighed som Skatteobjecter, kommer man til en meget haarde Fortolkning af den tidligere Lovgivning end den, der hidtil har gjort sig gjældende. Det har hidtil ved Fortolkningen af de gjældende Bestemmelser, Pl. af 1815 og 1824, hvori der er Tale om omløbende og løsgaaende Hunde, været anseet som en nødvendig Betingelse for at anvende Loven, at Hundene løbe om, ere løsgaaende og saaledes ere til Ulempe for Befolkningen; altsaa de Hunde, som holdes indelukkede s. Ex. paa Lømmergaarde, paa Pladser, selv om de ikke ere lænkede, eller endogsaa blot bundne, har man ikke beskattet. Ligeledes har man ved en human Fortolkning — jeg skal udtrykkelig sige, at det ikke er strengt nødvendigt at fortolke Loven saaledes, den tilsteder en strengere Fortolkning — ladet Smaahunde, som ikke komme udenfor Somsruens Stjød, eller udenfor det Huus eller den Gaard, hvor hun boer, været frie for Afgift. Man har, kort sagt, holdt sig til de Hunde, som ere til Ulempe for Befolkningen. Men nu derimod at ville lade Loven gjælde allesteder rundt omkring paa Landet, hvor der ikke kan afstedkommes den allerminste Ulempe for Andre end for Eierne selv, forekommer mig dog at være meget urimeligt. Det ærede Udvalg har paaberaabt sig fremmede Lovgivninger med Hensyn til denne Sag. Jeg vilde ønske, at Udvalget ogsaa havde gjort sig bekendt med den schweiziske Lovgivning om dette Punkt, saa vilde man have seet, at man der gaaer langt mindre strengt tilværks, og det er dog almindelig anerkjendt, at man netop der er kommen til den bedste, maaskee den allerbedste Ordning af dette Forhold. De Hunde,